

суттєво підвищить якість отриманих вмінь та навичок випускників, які будуть закінчувати заклади вищої освіти);

2) Також останнім часом одним із актуальним інструментів, подолання корупції є участь громадськості в заходах щодо запобігання корупції. Громадська протидія корупції у ЗВО, має вводити в себе постійний моніторинг освітнього процесу громадськими організаціями і спонукання здобувачів вищої освіти та науково-педагогічних працівників до активної позиції у боротьбі з проявами корупції.

3) Відповідальність за корупцію у закладах вищої освіти необхідно збільшити, натомість якість соціального забезпечення науково-педагогічних працівників покращити;

4) Модифікувати систему державного замовлення за для приведення її у відповідність до вимог ринку освітніх послуг, оптимізувати кількість закладів вищої освіти шляхом перегляду критеріїв отримання ліцензій та акредитації;

5) Запровадити дієві зміни на рівні освітнього процесу які повинні передбачати введення системи зовнішнього оцінювання знань здобувачів вищої освіти разом із вдосконаленням критеріїв внутрішнього оцінювання.

6) Забезпечити формування стимулів для науково-педагогічних працівників закладів вищої освіти відмовлятися від сталих корупційних практик та зацікавлення здобувачів вищої освіти до здобуття реальних знань під час освітнього процесу;

Таким чином ми вважаємо що комплекс вищеописаних заходів дозволить провести якісну роботу, яка спрямована на ліквідацію корупційних проявів в закладах вищої освіти. Також, необхідно більш якісно організувати співробітництво з правоохоронними органами України в контексті проведення спільних освітньо-виховних заходів.

Шило Сергій Миколайович, провідний фахівець інституту підготовки керівних кадрів та підвищення кваліфікації Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

СУТНІСТЬ І СТРУКТУРА МЕХАНІЗМУ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

Новітній пріоритет антикорупційної політики - не лише у виявленні та притягненні до відповідальності осіб, які вчинили корупційні правопорушення чи злочини, а й в усуненні причин виникнення та розповсюдження корупції. Це вимагає більш кропіткої та складної управлінської діяльності, яка включає в себе адміністрування усіх сфер публічно-правової діяльності, в яких тією чи іншою мірою є,

або можуть збільшитися корупціогенні ризики, з подальшою їх мінімізацією, або ж встановлення ефективного відомчого та зовнішнього контролю, пов'язаного з такими ризиками. Система протидії корупції має бути адекватною реальним соціально - економічним умовам, в яких працюють органи державної влади України, та з урахуванням цих умов мати ефективний результат. Усе це зумовлює необхідність нового теоретико-практичного погляду на окреслену проблематику.

Під механізмом адміністративно-правового регулювання протидії корупції слід розуміти - діяльність суб'єктів нормотворення та нормозастосування у сфері прийняття адміністративного законодавства та підзаконних нормативно-правових актів, їх застосування у публічно-правових відносинах за допомогою відповідних засобів у сфері протидії корупції, яка реалізується як у межах органів державної влади України та процесі внутрішньовідомчої діяльності, так і в процесі виконання такими органами своїх безпосередніх функцій, що у кінцевому підсумку забезпечує запровадження у практичну дійсність положень адміністративного, зокрема антикорупційного законодавства, та реалізації державної антикорупційної політики в діяльності органів влади та суспільстві загалом [1, с. 138].

Розв'язання проблем з корупцією є одним із пріоритетних завдань для українського суспільства. Корупція, як визначено у Стратегії національної безпеки (2015 р.) [2], визнана актуальною загрозою національної безпеки. Високий рівень корупції в Україні пояснюється відсутністю дієвих реформ у сфері протидії корупції та неефективною діяльністю органів правопорядку щодо виявлення корупційних правопорушень та притягнення винуватців до відповідальності. Саме тому запобігання і протидія корупційним та пов'язаним із корупцією правопорушенням є одним із пріоритетних завдань органів державної влади. У зв'язку з цим, сутністю механізму адміністративно-правового регулювання протидії корупції є процес, за допомогою якого адміністративна норма - це формально визначене обов'язкове правило поведінки, яке екстраполюється на правовідносини, або ж прийнятому на їх основі акту ненормативного характеру, що реалізуються у таких правовідносинах, змістом яких є управління та інша адміністративна діяльність щодо протидії корупції [1, с. 142].

Учасники адміністративних правовідносин (як підпорядковані, так і координовані) у такому випадку слідують правилам, визначеним нормою, або ж в акті ненормативного характеру. Реалізація цих положень (актів) забезпечується засобами адміністративно-правового впливу, у тому числі притягненням до відповідальності осіб, які не відповідали нормі (акту), або ж неналежно виконали відповідні обов'язки. З інституційної точки зору адміністративно-правове регулювання механізму протидії корупції також можна розкрити як встановлення та регулювання правових й організаційних інституцій, які покликані протидіяти корупції. Слід

наголосити, що адміністративні правовідносини у механізмі за функціональною ознакою не є тим, що зумовлює реалізацію норм права, а по суті виступає об'єктом впливу, на який спрямований механізм. З іншого боку - функціональне призначення адміністративно-правових відносин у механізмі може бути розкрито як кінцевий результат та вимір вияву адміністративно-правової норми як положення законодавства. Тому питання, чи вважати адміністративно-правові норми елементами механізму адміністративно-правового регулювання механізму протидії корупції - особисте питання дослідників, яке впливає із філософсько-правової категорії бачення цього механізму і його складу. Як перший, так і другий підхід є правильним і мають право на існування. Вважаємо, що адміністративно-правові норми слід відносити до складових механізму адміністративно-правового регулювання протидії корупції в органах державної влади України (та й у правовідносинах загалом), якщо не в даному підході, то як мінімум підході, в якому механізм адміністративно-правового регулювання та його складові розкриваються крізь призму стадій [3, с. 41].

Механізм адміністративно-правового регулювання протидії корупції загалом можна розглядати як певну систему правових засобів адміністративно-правового характеру, спрямованих на врегулювання суспільних відносин щодо виявлення, запобігання та протидії корупції, яка складається з комплексу елементів.

У науці існує підхід, відповідно до якого в механізмі адміністративно-правового регулювання вирізняють такі згруповані види елементів: органічні (ті, що визначають суть самого явища механізму адміністративно-правового регулювання, тобто без яких не може відбуватися сам механізм, та функціональні складові); функціональні (ті, що значною мірою впливають на механізм адміністративно-правового регулювання, які не є обов'язковими його елементами) [4, с. 24].

О. Д. Коломоєць висловлює позицію, відповідно до якої до органічних складових механізму адміністративно-правового регулювання належать: норми права - загальнообов'язкові правила поведінки, встановлені з метою регулювання суспільних відносин; акти реалізації норм права - процес фактичного втілення у життя приписів правових норм через поведінку суб'єктів адміністративного права; правові відносини - вольові суспільні відносини, що виникають на основі норм права [5, с. 3].

Д. І. Йосифович до основних складових адміністративно-правового механізму протидії корупції відносить: правовідносини у сфері протидії корупції як різновиду суспільних відносин, що регламентуються правовими нормами і забезпечують взаємодію останніх з відповідними суб'єктами протидії корупції; норми права, що визначають права та обов'язки суб'єктів протидії корупції; нормативно-правові акти, які регламентують різноманітні сторони протидії корупції

і формують комплексне та універсальне антикорупційне законодавство; державні органи, що покликані протидіяти корупції в процесі своєї повсякденної діяльності; адміністративна відповідальність як складова адміністративного примусу, що застосовується до суб'єктів корупційних правопорушень за умови порушення ними вимог чинного антикорупційного законодавства України [6, с. 119-120].

Щодо інституційної складової, яка є невід'ємним окремим елементом механізму протидії корупції, можна зазначити, що вона виявляється в поєднанні правових інститутів, органів та уповноважених службових осіб, які реалізують положення адміністративного права, застосовуючи свою владну волю. Проте слід мати на увазі, що система механізму правового регулювання не є винятковою й незамінною.

Складовими механізму адміністративно-правового регулювання протидії корупції є: 1) адміністративно-правові норми та юридичні факти, що впливають з гіпотези останніх, з якими пов'язаний предмет правового регулювання такої норми; 2) акти реалізації норм адміністративного права; 3) адміністративні правовідносини; 4) засоби адміністративного примусу та юридичної відповідальності.

Список використаних джерел

1. Подоляка С. А. Теоретико-практичні основи адміністративно - правового забезпечення протидії корупції в органах прокуратури України: монографія. Київ: «Видавництво Людмила», 2018. 440 с.

2. Стратегія національної безпеки України: Указ Президента України від 26 трав. 2015 року № 287/2015. *Верховна Рада України*. uRL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/287/2015>.

3. Бездольний М. Ю. Державно-правовий механізм протидії корупції. Форум права. 2009. № 2. С. 38-43.

4. Коломoeць Т. О. Адміністративне судочинство України: підручник. Київ: Істина, 2008. 216 с.

5. Коломoeць О. Д. Поняття та сутність адміністративно-правового механізму попередження насильства в сім'ї. иЯЪ: http://www.bookz.com.ua/26/PDn1_10.pdf.

6. Йосифович Д. І. Адміністративно-правове регулювання протидії корупції. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. Сер. Юридична. № 3. 2015. С. 115-123.